

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษา ความรู้และทัศนคติต่อเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดสมุทรปราการ โดยมีวัตถุประสงค์ คือเพื่อศึกษาความรู้และทัศนคติต่อเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดสมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และ มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดสมุทรปราการ

วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multiple Stage Random Sampling) รวมตัวอย่างที่ศึกษาจำนวน 475 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามนักเรียนซึ่งประกอบด้วย แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล , ปัจจัยด้านสังคม , ปัจจัยด้านครอบครัว , ความรู้เรื่องเพศ และทัศนคติต่อเรื่องเพศ แบบสอบถามผู้ปกครองประกอบด้วย แบบสอบถามปัจจัยด้านครอบครัว , วิธีการสอนเพศศึกษา , เนื้อหาเรื่องเพศที่สอนแก่นบุตร , ความรู้เรื่องเพศของบิดามารดา , ทัศนคติต่อการสอนเรื่องเพศ ดำเนินการระหว่าง วันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2547 — วันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2547 การวิเคราะห์ข้อมูล ทำโดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าคะแนนสูงสุด ค่าคะแนนต่ำสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test F-test ในกรณีที่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในระดับ $p < 0.01$ และ $p < 0.05$ จึงทำการทดสอบรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's method) หาปัจจัยทำนายด้วย วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประชากรสรุปได้ดังนี้

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 475 คน เป็นเพศหญิงและเพศชายในจำนวนร้อยละ 38.9 และ 61.1 ตามลำดับ นักเรียนส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 13 ปี ร้อยละ 37.5 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 40.0 รองลงมาคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 34.1 ผลการเรียนส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 2.01-3.00 ร้อยละ 34.3 ค่าใช้จ่ายที่นักเรียนได้รับส่วนใหญ่จะมาจากพ่อและแม่ ร้อยละ 67.4 ค่าใช้จ่ายที่ได้รับในแต่ละเดือนอยู่ในช่วง 1001-2000 ร้อยละ 54.1 รายได้เฉลี่ยอยู่ที่ 1296.3 รายได้ที่ได้รับส่วนใหญ่ นักเรียนคิด

ว่าพอใช้เป็นร้อยละ 84.0 การแก้ปัญหาถ้ารายได้ไม่พอใช้ คือ ขอเพิ่มจากพ่อและแม่ ร้อยละ 64.8 การหารายได้พิเศษของนักเรียนส่วนใหญ่มาจากการรับทำงานบ้าน ร้อยละ 30.7 รองลงมาคือ ช่วยขายของหน้าร้าน ร้อยละ 27.4 ค่าใช้จ่ายของนักเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 59.4 เป็นค่าของใช้ส่วนตัว ปัจจุบันนักเรียนพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 76.2 และที่พักส่วนใหญ่จะเป็นบ้านพักอาศัย ร้อยละ 57.0

1.2 ปัจจัยด้านสังคม พบว่า สถานภาพสมรสของบิดามารดานักเรียน ร้อยละ 75.8 สมรสและอยู่ด้วยกัน มีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยร้อยละ 58.7 รองลงมาคือแบบใช้อำนาจควบคุม ร้อยละ 21.7 การอบรมสั่งสอนเรื่องเพศในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 77.9 ลักษณะของเพื่อนสนิทที่นักเรียนคบ ร้อยละ 89.1 เป็นเพื่อนเพศเดียวกัน ลักษณะกิจกรรมที่ทำกับกลุ่มเพื่อนร้อยละ 57.1 ได้แก่ การทานข้าว รองลงมา ร้อยละ 53.7 ได้แก่ การเล่นกีฬา ความถี่ในการทำกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อนอยู่ที่ 1-3 วันต่อสัปดาห์ ร้อยละ 34.9 สถานที่ที่ใช้พบปะสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน ร้อยละ 65.3 คือ ที่โรงเรียน ความถี่ในการพบปะสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน คือ 3-5 วันต่อสัปดาห์อยู่ที่ร้อยละ 32.6 แหล่งในการรับรู้ข่าวสารเรื่องเพศของนักเรียน ได้แก่ กลุ่มเพื่อน ร้อยละ 53.1 รองลงมา คือ จากภาพยนตร์, รายการวิทยุโทรทัศน์, และ ครูอาจารย์ อยู่ที่ร้อยละ 42.5 นักเรียนได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศจากแหล่งใดมากที่สุด ร้อยละ 38.9 ตอบว่าได้จากกลุ่มเพื่อน รองลงมาคือ ภาพยนตร์ร้อยละ 30.9 และจากวีซีดี ร้อยละ 30.1

1.3 ปัจจัยด้านครอบครัว พบว่า ผู้ปกครองที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นมารดาร้อยละ 61.1 อายุของผู้ปกครองอยู่ในช่วง 40-49 ปี ร้อยละ 46.7 รองลงมาคือ 30-39 ปี ร้อยละ 44.0 การศึกษาของผู้ปกครองร้อยละ 55.0 อยู่ในระดับประถมศึกษา รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 33.7 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 96.8 อาชีพของผู้ปกครอง ร้อยละ 50.5 คือรับจ้าง รองลงมาคือค้าขาย ร้อยละ 22.9 การอยู่ด้วยกันของสมาชิกในครอบครัว ร้อยละ 66.7 พ่อแม่ลูกอาศัยอยู่ร่วมกัน รายได้ของผู้ปกครองอยู่ในช่วงน้อยกว่า 10,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 99.8 บุตรที่นำจดหมายมาให้เป็นเพศหญิงร้อยละ 61.1 จำนวนบุตรที่มีทั้งหมดอยู่ที่ 2 ร้อยละ 52.4 แหล่งความรู้เรื่องเพศที่บิดามารดาได้รับมาจาก สื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต วิทยุ ร้อยละ 58.3 รองลงมาคือจากนิตยสาร ร้อยละ 48.2 แหล่งความรู้เรื่องเพศของบุตรร้อยละ 67.2 คิดว่าได้รับจากสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต รองลงมาคิดว่าได้รับจากครูอาจารย์ ร้อยละ 44.8 ความรู้เรื่องเพศของบิดามารดา อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 70.3 ทักษะคติในการสอนเรื่องเพศของบิดามารดา อยู่ในระดับปาน

กลางประมาณร้อยละ 71.6 เนื้อหาเรื่องเพศที่สอนให้แก่บุตร ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับด้านสุขวิทยา ร้อยละ 30.1 และเป็นการสอนทางอ้อม ร้อยละ 83.4

1. ความรู้เรื่องเพศของนักเรียน

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้อยู่ในระดับปานกลางร้อยละ 72.4 ความรู้เรื่องเพศในระดับน้อยอยู่ที่ 17.9 และความรู้เรื่องเพศมาก ร้อยละ 9.7 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 24.3 ค่าความแปรปรวนอยู่ที่ 5.9 ค่าสูงสุดอยู่ที่ 35 และค่าต่ำสุดอยู่ที่ 6

2. ทักษะคิดต่อเรื่องเพศ

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีทักษะคิดต่อเรื่องเพศในเชิงที่เป็นกลาง ร้อยละ 69.7 และมีทักษะคิดในเชิงบวก ร้อยละ 30.3 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 69.4 ค่าความแปรปรวนอยู่ที่ 7.6 ค่าสูงสุดอยู่ที่ 92 และค่าต่ำสุดอยู่ที่ 48

3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศของนักเรียน

4.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ เพศ อายุ, ระดับการศึกษา ระดับผลการเรียน การหารายได้พิเศษ ค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหาร โดยพบว่ามีค่าความสัมพันธ์อยู่ที่ระดับนัยสำคัญที่น้อยกว่า 0.01

- โดยพบว่า เพศ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยนักเรียนหญิงจะมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศสูงกว่าเพศชาย

- อายุ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีอายุต่างกันมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีอายุมากกว่า 15 ปีจะมีค่าคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่มีอายุ 14 ปี อายุ 13 ปี และน้อยกว่า 13 ปี ตามลำดับ นักเรียนที่มีอายุมากกว่า 15 ปี เมื่อนำนักเรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกันมาทดสอบหาความแตกต่างรายคู่ พบว่า นักเรียนที่มีอายุมากกว่า 15 ปีมีคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศแตกต่างกับนักเรียนที่มีอายุ 13 ปี และน้อยกว่า 13 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

- ระดับการศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีระดับชั้นเรียนแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่า นักเรียนที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศดีกว่านักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามลำดับ เมื่อนำนักเรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมาทดสอบหาความแตกต่างรายคู่ พบว่า นักเรียนที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศแตกต่างกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

- ระดับผลการเรียน นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีระดับผลการเรียนต่างกันมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่า นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 3.01-4.00 จะมีค่าคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยอยู่ที่ 2.01-3.00, 1.01-2.00 และน้อยกว่า 1.00 ตามลำดับ เมื่อนำนักเรียนที่มีระดับเกรดเฉลี่ยแตกต่างกันมาทดสอบหาความแตกต่างรายคู่ พบว่า นักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศแตกต่างกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

- ค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหาร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารต่างกันมีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่า นักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารเป็นค่าของใช้ส่วนตัว เช่น เสื้อผ้า เครื่องสำอาง มีความรู้เรื่องเพศดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารเป็นค่าอุปกรณ์สื่อสารและค่าเล่นเกมส์ หรือ chat เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ พบว่า เมื่อนำนักเรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมาทดสอบหาความแตกต่างรายคู่ พบว่า นักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายส่วนตัวนอกเหนือจากค่าอาหาร พบว่า ค่าอุปกรณ์การเรียน ค่ารถ ค่าทำรายงาน ค่าอุปกรณ์การฝีมือ มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารเป็นค่า อุปกรณ์สื่อสาร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

- การหารายได้พิเศษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีการหารายได้พิเศษต่างกันมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยพบว่า นักเรียนที่ขายสินค้าขายตรงมีความรู้เรื่องเพศดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่หารายได้พิเศษโดยการช่วยขายของหน้าร้าน รับทำงานบ้าน ทำงานเป็นพนักงานแหล่งบันเทิง และการเป็นเพื่อนเที่ยวกลางคืน ตามลำดับ นักเรียนที่หารายได้พิเศษโดยการเป็นเพื่อนเที่ยวกลางคืน มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่หารายได้พิเศษโดยการรับทำงานบ้าน, ช่วยขายของหน้าร้าน, ขายสินค้าขายตรง, อื่นๆ และนักเรียนที่หารายได้พิเศษโดยการรับทำงานบ้าน มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่หารายได้พิเศษโดยวิธีอื่นๆ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของ

ค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี scheffe's พบว่า นักเรียนที่หารายได้พิเศษโดยการเป็นเพื่อนเที่ยวกลางคืน มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่หารายได้พิเศษโดยการรับทำงานบ้าน, ช่วยขายของหน้าร้าน, ขายสินค้าขายตรง, อื่นๆ และนักเรียนที่หารายได้พิเศษโดยการรับทำงานบ้าน มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่หารายได้พิเศษโดยวิธีอื่นๆ

4.2 ปัจจัยด้านสังคม

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศ ของนักเรียนก็คือ ลักษณะของเพื่อนสนิทที่คบ ได้แก่ เพื่อนต่างเพศ เพื่อนเพศเดียวกัน เพื่อนรุ่นน้อง เพื่อนเที่ยวกลางคืน กิจกรรมที่ทำกับกลุ่มเพื่อน ได้แก่ ดูหนัง เที่ยวห้างสรรพสินค้า ฟังเพลง ร่วมทานข้าว แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศที่ได้รับ ได้แก่ รายการวิทยุโทรทัศน์ กลุ่มเพื่อน ครูอาจารย์ คนในครอบครัว สื่อโฆษณา และ รูปแบบการเลี้ยงดู

- ลักษณะเพื่อนสนิทที่คบ

นักเรียนที่เลือกคบกับไม่เลือกคบเพื่อนต่างเพศ เป็นเพื่อนสนิทมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่านักเรียนที่เลือกคบเพื่อนต่างเพศเป็นเพื่อนสนิทมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่ไม่เลือกคบเพื่อนต่างเพศเป็นเพื่อนสนิท

นักเรียนที่เลือกคบและไม่เลือกคบเพื่อนรุ่นน้องเป็นเพื่อนสนิท มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยพบว่า นักเรียนที่เลือกคบเพื่อนรุ่นน้องมีค่าคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศ สูงกว่านักเรียนที่ไม่เลือกคบเพื่อนรุ่นน้องเป็นเพื่อนสนิท

นักเรียนที่เลือกคบและไม่เลือกคบเพื่อนเพศเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่า นักเรียนที่เลือกคบเพื่อนเพศเดียวกันมีค่าคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่า นักเรียนที่ไม่เลือกคบเพื่อนเพศเดียวกันเป็นเพื่อนสนิท

นักเรียนที่เลือกคบและไม่เลือกคบเพื่อนเที่ยวกลางคืน มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยพบว่านักเรียนที่ไม่เลือกคบเพื่อนเที่ยวกลางคืนมีค่าคะแนนเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศ สูงกว่านักเรียนที่เลือกคบเพื่อนเที่ยวกลางคืนเป็นเพื่อนสนิท

- กิจกรรมที่ทำกับกลุ่มเพื่อน นักเรียนที่มีกิจกรรม และไม่มีกิจกรรมดูหนังกับเพื่อน มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยกลุ่มนักเรียน

นักเรียนที่ได้รับและไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศ จากคนในครอบครัวมีค่าเฉลี่ย ความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยนักเรียนที่ได้รับ ข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศจากคนในครอบครัว มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับ ข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศจากคนในครอบครัว

นักเรียนที่ได้รับและไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศจากสื่อโฆษณา มีค่าเฉลี่ยความรู้ เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยนักเรียนที่ได้รับข้อมูล ข่าวสารเรื่องเพศจากสื่อโฆษณา มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับข้อมูล ข่าวสารเรื่องเพศจากสื่อโฆษณา

- รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู นักเรียนที่มีรูปแบบของการเลี้ยงดูต่างกันมีค่าเฉลี่ยของ คะแนนความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่านักเรียนที่ ครอบครัวมีการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีค่าเฉลี่ยของความรู้เรื่องเพศมากกว่านักเรียนที่มีการ เลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และการเลี้ยงดูแบบรักและตามใจ ตามลำดับ เมื่อนำรูปแบบการเลี้ยงดูมาทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วย วิธี Scheffe พบว่า นักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันกับ นักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และ การเลี้ยงดูแบบรักและตามใจ และนักเรียนที่ ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมมีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดู แบบรักและตามใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.3 ปัจจัยด้านครอบครัว

จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศ แหล่งความรู้เรื่องเพศของบิดามารดา ได้แก่ บิดามารดา นิตยสาร สื่อต่างๆ และได้รับจาก แหล่งอื่นๆ วิธีการสอนเรื่องเพศทางอ้อม ระดับการศึกษา การสอนเรื่องเพศ ทักษะคติในการ สอนเรื่องเพศ

- แหล่งความรู้เรื่องเพศของบิดามารดา

นักเรียนที่บิดามารดาได้รับและไม่ได้รับความรู้เรื่องเพศ จากบิดามารดามีค่าเฉลี่ยของ ความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยนักเรียนที่ ได้รับความรู้เรื่องเพศจากบิดามารดามีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศ มากกว่านักเรียนที่บิดามารดา ไม่ได้ได้รับความรู้เรื่องเพศจากบิดามารดา

นักเรียนที่บิดามารดาได้รับและไม่ได้รับความรู้เรื่องเพศ จากสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต มีค่าเฉลี่ยของความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันที่อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ $p < 0.01$ โดยนักเรียนที่บิดามารดาได้รับความรู้เรื่องเพศจากความรู้เรื่องเพศจากสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศมากกว่านักเรียนที่บิดามารดาไม่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต

นักเรียนที่บิดามารดาได้รับและไม่ได้รับความรู้เรื่องเพศ จากนิตยสารต่างๆ มีค่าเฉลี่ยของความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยนักเรียนที่บิดามารดาได้รับความรู้เรื่องเพศจากความรู้เรื่องเพศจากนิตยสารต่างๆ มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศมากกว่านักเรียนที่บิดามารดาไม่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากนิตยสารต่างๆ

นักเรียนที่บิดามารดาได้รับความรู้เรื่องเพศจากประสบการณ์ การเรียนรู้ด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ยของความรู้เรื่องเพศแตกต่างกับนักเรียนที่บิดามารดาไม่ได้รับความรู้เรื่องเพศ จากการเรียนรู้ด้วยตนเอง อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยนักเรียนที่บิดามารดาได้รับความรู้เรื่องเพศจากความรู้เรื่องเพศจากประสบการณ์ การเรียนรู้ด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศ น้อยกว่านักเรียนที่บิดามารดาไม่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากประสบการณ์ การเรียนรู้ด้วยตนเอง

- วิธีการสอนเรื่องเพศ นักเรียนที่บิดามารดามีวิธีการสอนเรื่องเพศแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยเรื่องเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดามีวิธีการสอนเรื่องเพศทางอ้อม มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่บิดามารดามีวิธีการสอนทางตรง เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่ผู้ปกครองไม่ได้รับการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

- ระดับการศึกษา นักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษาต่างกัน มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่บิดามารดามีระดับการศึกษาระดับอนุปริญญา มัธยมศึกษา ประถมศึกษา สูงกว่าปริญญาตรี และไม่ได้รับการศึกษาตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe พบว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีการสอนเพศศึกษาต่อบุตรในระดับปานกลางมีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีการสอนเพศศึกษาต่อบุตรในระดับต่ำ

- การสอนเรื่องเพศ นักเรียนที่บิดามารดาการสอนเรื่องเพศ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดามีการสอนเรื่องเพศในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่บิดามารดามีการ

สอนเรื่องเพศในระดับสูงและระดับต่ำตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe พบว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีการสอนเพศศึกษาต่อบุตรในระดับปานกลางมีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีการสอนเพศศึกษาต่อบุตรในระดับต่ำ

- ทศนคติในการสอนเรื่องเพศ นักเรียนที่บิดามารดามีทศนคติในการสอนเรื่องเพศ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยพบว่า นักเรียนที่บิดามารดามีทศนคติในการสอนเรื่องเพศในระดับไม่ดีมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่มีทศนคติในการสอนเรื่องเพศระดับปานกลางและระดับไม่ดีตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe พบว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีทศนคติในการสอนเรื่องเพศระดับปานกลางมีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีทศนคติในการสอนเรื่องเพศระดับดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทศนคติต่อเรื่องเพศ

ปัจจัยส่วนบุคคล

จากการวิจัย พบว่า เพศ ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย อายุ ระดับการศึกษา ระดับผลการเรียน ค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหาร มีความสัมพันธ์กับทศนคติต่อเรื่องเพศ

- เพศ พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีค่าเฉลี่ยคะแนนทศนคติต่อเรื่องเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยนักเรียนหญิงจะมีค่าเฉลี่ยคะแนนทศนคติต่อเรื่องเพศสูงกว่าเพศชาย

- ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย นักเรียนที่มีความเพียงพอของการได้รับค่าใช้จ่ายต่างกัน มีค่าเฉลี่ยคะแนนทศนคติต่อเรื่องเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยนักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายไม่พอใช้จะมีค่าเฉลี่ยคะแนนทศนคติต่อเรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนพอใช้

- อายุ นักเรียนที่มีอายุต่างกันมีค่าคะแนนเฉลี่ยทศนคติต่อเรื่องเพศต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่านักเรียนที่มีอายุมากกว่า 15 ปี มีค่าเฉลี่ยทศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่มีอายุ 14 ปี อายุ 13 ปี และ น้อยกว่า 13 ปีตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe พบว่า นักเรียนที่มีอายุ 15 ปีมีทศนคติต่อเรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนอายุ 13 ปี, น้อยกว่า 13 ปี และ อายุ 14 ปีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

- ระดับการศึกษา นักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่านักเรียนที่อยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe พบว่า นักเรียนที่เรียนชั้น ม.3 มีทัศนคติเรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนชั้น ม.2 และ ม.1อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

- ระดับผลการเรียน นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนต่างกันมีค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยพบว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 3.01-4.00 มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ย 2.01-3.00 , 1.01-2.00 , น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.00 ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe พบว่า นักเรียนที่เรียนชั้น ม.3 มีทัศนคติเรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนชั้น ม.2 และ ม.1อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

- ค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหาร นักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารต่างกันมีค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยพบว่านักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัว มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่า ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ เช่น ค่าเครื่องแต่งกาย ค่ารถ ค่าอุปกรณ์การศึกษา ค่าทำรายงาน ตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe พบว่า นักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารเป็นค่าอุปกรณ์สื่อสาร มีมีทัศนคติเรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารเป็นค่าของใช้ส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัจจัยด้านสังคม

จากการวิจัย พบว่า ลักษณะเพื่อนสนิทที่คบ ได้แก่ เพื่อนต่างเพศ เพื่อนต่างโรงเรียน เพื่อนเพศเดียวกัน กิจกรรมที่ทำร่วมกับเพื่อน ได้แก่ ฟังเพลง ร่วมทานข้าว เที่ยวห้าง นั่งรถเที่ยว แห่ส่งข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศ ได้แก่ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ รายการวิทยุโทรทัศน์ สื่อโฆษณา กลุ่มเพื่อน ครูอาจารย์ คนในครอบครัว รูปแบบการเลี้ยงดู มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศ

-ลักษณะเพื่อนสนิทที่คบเพื่อนต่างเพศ นักเรียนที่เลือกคบและไม่เลือกคบเพื่อนต่างเพศมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดย

มีทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการเลี้ยงดู แบบใช้อำนาจควบคุม แบบปล่อยปละละเลยและแบบรักและตามใจตามลำดับ เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe พบว่า นักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีทัศนคติเรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบรักและตามใจ และนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมมีทัศนคติเรื่องเพศแตกต่างกันกับนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบรักและตามใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปัจจัยด้านครอบครัว

ผลการวิจัยพบว่า แหล่งความรู้เรื่องเพศของบิดามารดา ได้แก่ นิตยสาร วิธีการสอนเรื่องเพศทางอ้อม ระดับการศึกษาของบิดามารดา ลักษณะการพักอาศัย การอบรมสั่งสอนเรื่องเพศ

แหล่งความรู้เรื่องเพศ นักเรียนที่บิดามารดาได้รับและไม่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากนิตยสารแตกต่างกัน มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดาได้รับความรู้เรื่องเพศจากนิตยสารมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่บิดามารดาไม่ได้รับความรู้จากนิตยสาร

วิธีการสอนเรื่องเพศ นักเรียนที่บิดามารดามีวิธีการสอนเรื่องเพศแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดามีวิธีการสอนเรื่องเพศทางอ้อมมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่บิดามารดามีวิธีการสอนทางตรง

ระดับการศึกษา นักเรียนที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาต่างกันมีทัศนคติต่อเรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยพบว่านักเรียนที่ครอบครัวที่พ่อแม่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่ครอบครัวที่บิดามารดามีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา อนุปริญญา ปริญญาตรี ไม่ได้รับการศึกษาตามลำดับ

ลักษณะการพักอาศัย นักเรียนที่มีการอยู่อาศัยรวมกันของครอบครัวต่างกันมีทัศนคติต่อเรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดาแยกออกไปและบุตรอาศัยอยู่รวมกับญาติมีทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่บิดามารดาและบุตรอยู่รวมกับญาติ บิดามารดาบุคคลใดบุคคลหนึ่งแยกออกไป อยู่รวมกับบุตรบิดามารดาและลูกอยู่ด้วยกัน

การอบรมสั่งสอนเรื่องเพศ นักเรียนที่มีการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศในครอบครัวต่างกันมีทัศนคติต่อเรื่องเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.01$ โดยพบว่านักเรียนที่

บิดามารดามีการสอนเรื่องเพศใคร่รอบครัวลักษณะปานกลางนักเรียน มีทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่บิดามารดาสอนเรื่องเพศในระดับสูง และระดับต่ำตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความรู้เรื่องเพศ

จากผลการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดสมุทรปราการ มีความรู้เรื่องเพศอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่เพศหญิงจะมีความรู้เรื่องเพศมากกว่าเพศชาย ซึ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นผู้ที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความสนใจในเรื่องเพศ เพศตรงข้าม การคบเพื่อนต่างเพศ การคบเพื่อนต่างเพศ ดังที่ ก่อ สวัสดิพานิชย์⁽⁶⁰⁾ กล่าวว่า วัยรุ่นมีความอยากรู้อยากเห็นสนใจการปรับปรุงการให้เข้ากับเพื่อนต่างเพศ การปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม การเลือกคบเพื่อนต่างเพศ และความสนใจนี้ สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ ความต้องการที่จะศึกษา เรื่องเพศศึกษาด้วย เฮอร์ลอค⁽⁷⁾ กล่าวว่าในระยะตอนต้นของวัยรุ่น เด็กหญิงจะมีวุฒิภาวะเร็วกว่าเด็กชาย 2 ปี ซึ่งจะทำให้เด็กหญิงมีความสนใจในเรื่องเพศเร็วกว่าเด็กชายในวัยใกล้เคียงกัน จึงทำให้เด็กหญิงและนักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีความรู้สูงกว่านักเรียนชาย แต่เนื่องจากแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบมีข้อให้เลือกตอบแบ่งเป็น 4 ตัวเลือกในแต่ละตัวเลือกมีความถูกต้องใกล้เคียงกัน ทำให้การวัดเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศเป็นไปได้ไม่ดีเท่าที่ควร ข้อคำถามที่เกี่ยวกับความรู้เรื่องจึงน่าจะเป็นแบบเลือกตอบแค่ ถูกและผิดเพื่อการวัดผลที่แน่นอนกว่า

2. ทัศนคติต่อเรื่องเพศ

จากผลการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดสมุทรปราการ มีทัศนคติต่อเรื่องเพศอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งทัศนคติเป็นเรื่องที่สะสมในสมองที่ได้เรียนรู้มา ได้แก่ ความเชื่อ ค่านิยม เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นผลจากพฤติกรรมโดยตรงจากสิ่งที่ประสบมา เฮอร์ลอค อังใน ประสาท⁽⁶¹⁾ เจตคติของบุคคลมีความสำคัญต่อเด็ก เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ที่พัฒนาในวัยเด็กจึงเป็นการเรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเองให้เหมือนกับบุคคลที่ตนเคารพรัก เช่น พ่อแม่ ถ้าบุคคลนั้นมีความสำคัญต่อเขาและมีเจตคติไปในแนวทางใด เด็กก็จะมีเจตคติไปในแนวทางนั้นรวมไปถึง ผลสะท้อนของวัฒนธรรมและแนวคิดทางตะวันตก ความเจริญทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ การพัฒนา การศึกษา สังคมและเศรษฐกิจ เป็นต้น ทำให้ทัศนคติต่อเรื่องเพศของเด็กนักเรียนพัฒนามากขึ้น มีความ

เข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับ ซึ่งจากการทดสอบทำให้ทราบได้ถึงความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศของเด็กนักเรียนที่ มักเข้าใจว่าความรู้เรื่องเพศจะครอบคลุมแค่เรื่องเพศสัมพันธ์ และในบางรายที่ผิดเกี่ยวกับการแสดงออกหรือการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องที่น่าอายซึ่งเป็นค่านิยมที่ถูกปลูกฝังมาจากผู้ปกครอง จะสอดคล้องกับความคิดของผู้ปกครองที่คิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ควรปกปิดน่าอาย

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้เรื่องเพศ

1. ปัจจัยส่วนบุคคล คือ เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา, ระดับผลการเรียน, ค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหาร, การหารายได้พิเศษ

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่า ปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะตรงกับการวิจัยของหลายๆบุคคลที่เคยทำผ่านมาแล้ว เช่น ด้านอายุสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปรียา อันตระกูล⁽⁴²⁾ ดวงพร เดชารัตนากุล⁽⁴⁸⁾ และอมรรัตน์ เสวตนันท์⁽³³⁾ ที่พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีความรู้เรื่องเพศสูงนักเรียนชาย อายุที่สอดคล้องกับกับแนวคิดของคาร์เตอร์ วิฑูดี⁽⁶²⁾ที่ได้กล่าวว่า ความรู้เป็นข้อเท็จจริง ความจริง กฎเกณฑ์ และข้อมูลต่างๆที่มนุษย์ได้รับและรวบรวมสะสมไว้จากมวลประสบการณ์ต่างๆ แต่แตกต่างจากการศึกษาของ บลูม⁽⁶³⁾ Benjamin S. Bloom อ้างใน ศศิวิมล ตามไทบทบาทของชายหญิงที่ถูกกำหนดโดยวัฒนธรรมนั้นแตกต่างกันทำให้วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีความแตกต่างทางความรู้เรื่องเพศศึกษาด้วย ระดับการศึกษาและระดับผลการเรียน พบว่าวัยรุ่นที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยค่าความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. หรือเทียบเท่า มีความรู้เรื่องเพศศึกษาดีกว่านักเรียนที่เรียน อยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า ซึ่งพบว่ายิ่งวัยรุ่นมีการศึกษาในระดับสูงเพิ่มมากขึ้น ก็อาจส่งผลให้วัยรุ่นมีความรู้สูงขึ้นตามไปด้วยซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ปรมะ สตะเวทิน⁽⁶⁴⁾ ที่ว่า คนที่ได้รับการศึกษาที่ต่างกัน ในยุคสมัยที่ต่างกัน ในสาขาวิชาที่ต่างกัน ย่อมมีความรู้สึนึกคิด อุดมการณ์และความต้องการแตกต่างกันไป ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ ดวงฤทัย พงศ์ไพฑูรย์⁽⁶⁵⁾ และงานวิจัยของ ศิริมา ฟองคำ⁽⁵¹⁾ ที่พบว่านักเรียนที่มีระดับชั้นสูงกว่า จะมีความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศมากกว่า ค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหาร ค่าใช้จ่ายที่ได้รับเป็นเครื่องชั่งบ่งสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม ที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตในด้านการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคล การที่วัยรุ่นมีรายได้มากพออาจทำให้วัยรุ่นนำรายได้ไปใช้ประโยชน์ไปใช้ในทาง

พุ่มเฟื่อยหรือมีการใช้จ่ายในทางที่ผิด เป็นปัจจัยที่สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตในด้านการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคล ที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต

ถ้าวัยรุ่นมีรายได้ที่มากพออาจนำรายได้ไปใช้ในทางพุ่มเฟื่อย เช่น การเที่ยวตามสถานบันเทิง หรือสถานบริการต่างๆ ซึ่งจะส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศ

จากปัจจัยส่วนบุคคลทั้งหมดที่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศจะเห็นได้ว่าเมื่อเด็กมีอายุที่เพิ่มมากขึ้นความสนใจในเรื่องเพศ ความสนใจเกี่ยวกับตนเองจะเพิ่มมากขึ้นซึ่งความสนใจที่เพิ่มมากขึ้นนี้เองทำให้วัยรุ่นมีการแสวงหาอย่างเช่น ความสนใจในเรื่องเพศที่เพิ่มมากขึ้นทำให้ความสนใจเกี่ยวกับการแต่งกาย การเข้าสู่สังคม การวางตัวต่อเพศตรงข้าม การเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ทำให้ความต้องการที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศเพิ่มมากขึ้น⁽⁴⁸⁾ และเมื่อมีความต้องการต่างๆเพิ่มมากขึ้นทำให้ค่าใช้จ่ายต้องเพิ่มมากขึ้นด้วยทำให้วัยรุ่นบางคนแก้ปัญหาโดยการหารายได้พิเศษ โดยเฉพาะในวัยรุ่นชายจะเห็นความสำคัญในการหารายได้พิเศษมากกว่าวัยรุ่นหญิง จากการวิจัยพบว่าจะมีบางส่วนที่แก้ไขปัญหาค่าใช้จ่ายด้วยวิธีการขอจากแฟนหรือคนรัก รับทำงานตามแหล่งบันเทิงและเป็นเพื่อนเที่ยวกลางคืนประมาณร้อยละ 0.8 และ 1.1 และจากการเปลี่ยนแปลงความคิดค่านิยมของวัยรุ่นทำให้ความแตกต่างระหว่างเพศที่เคยเป็นตัวกำหนดความรู้เรื่องเพศเปลี่ยนแปลงไปทำให้สามารถบอกถึงความสำคัญที่ลดลงของค่านิยมทางวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมเปลี่ยนแปลงการรับเอาแบบอย่างค่านิยมตะวันตกเข้ามาแทนที่ ทำให้การปฏิบัติตนเกี่ยวกับเรื่องเพศเปลี่ยนแปลงไปรวมถึงค่านิยมในด้านต่างๆที่เปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะประสบการณ์ในเรื่องเพศ จากการสำรวจของ ดูเร็กโกลบอล เซ็กซ์ เซอร์เวย์ 1999⁽⁶⁶⁾ ซึ่งได้ทำการสำรวจมุมมองของวัยรุ่นไทยเริ่มเรียนรู้เรื่องเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 13.5 ปีและเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 16.5 ปีแต่มีสถิติของการใช้ถุงยางอนามัยในเด็กวัยรุ่นเพียงร้อยละ 23 การที่เด็กมีความรู้ในเรื่องเพศแต่ไม่ได้มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการป้องกันทั้งโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของเด็กวัยรุ่นไทยจะอยู่ในช่วง ม.3 – ม.4 การให้ความรู้เรื่องเพศที่ถูกต้องและการปลูกฝังค่านิยมที่ดั้งเดิมจึงจำเป็นมากในช่วงวัยรุ่นตอนต้น

2. ปัจจัยด้านสังคม คือ ลักษณะของเพื่อนสนิทที่คบซึ่งจะได้แก่ เพื่อนต่างเพศ เพื่อนเพศเดียวกัน เพื่อนรุ่นน้องและเพื่อนเที่ยวกลางคืน การทำกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อน บทบาทหรือสถาบันทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อความรู้เรื่องเพศของวัยรุ่น จะประกอบด้วย ครอบครัว โรงเรียน ชุมชน สื่อมวลชน โดยเมื่อเด็กเริ่มเจริญเติบโตมากขึ้นเพื่อนก็จะเพิ่มมากขึ้น โดยอาจจะ

มากเท่าไร ก็ยังมีส่วนเสริมให้วัยรุ่นได้ซึมซับค่านิยมและค่านิยมตามและมีพฤติกรรมทางเพศได้มากยิ่งขึ้น Muss⁽⁶⁸⁾ ให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อมที่อยู่ล้อมรอบตัววัยรุ่นเหล่านี้ ได้แก่ กลุ่มเพื่อนซึ่งจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น มากกว่าอุดมภาวะหรืออายุของวัยรุ่นเหล่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่กล่าวว่า การยอมรับของกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดและการกระทำของวัยรุ่น จากปัจจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ปัจจัยทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่วัยรุ่นได้พักอาศัย มีส่วนสำคัญต่อการเริ่มต้นที่จะมีเพศสัมพันธ์ ของกลุ่มวัยรุ่นเหล่านี้ จากการสำรวจของดูเร็กซ์ จะพบว่า วัยรุ่นไทยได้รับความรู้เรื่องเพศจากครอบครัวและคนในครอบครัวน้อยมาก แต่จากการวิจัยพบว่า การได้รับความรู้เรื่องเพศจากครอบครัวจะมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่าการได้รับความรู้เรื่องเพศจากแหล่งอื่นๆ

แหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศที่ได้รับก็เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้ ให้กับเด็ก โดยเด็กอาจได้รับความรู้ จากรายการวิทยุโทรทัศน์ กลุ่มเพื่อน ครูอาจารย์ สื่อโฆษณาที่มีค่าส่วนแหล่งข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศที่มีค่าความสัมพันธ์ คนในครอบครัวและ หนังสือพิมพ์ การลอกเลียนแบบ จากการสังเกตตัวแบบต่างๆที่มีอยู่ในสังคม ซึ่งถือเป็นสภาพแวดล้อมที่เข้าถึงได้ง่ายของวัยรุ่น ผู้ที่แสดงเป็นตัวแบบในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ตัวแบบสัญลักษณ์ ได้แก่ สื่อประเภทต่างๆ โทรทัศน์ รูปภาพ นิตยสาร วีดีโอ ตลอดจนสื่อที่แพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต ที่มีเนื้อหาเรื่องเพศที่เน้นในการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมทางเพศ ที่ประกอบด้วย รูปภาพ ภาพยนตร์ อักษรข้อความต่างๆที่นำเสนอในทางที่ยั่วยุต่ออารมณ์ ตลอดจนระบบเครือข่าย อินเทอร์เน็ต เป็นสื่อมวลชนในสังคมใหม่ที่มีลักษณะการสื่อสารสองทางให้ได้ทั้งภาพและเสียง ย่อมมีอิทธิพลต่อการกำหนดความคิด ทัศนคติ และพฤติกรรมกระทำของผู้รับสื่อได้ ปัจจุบันสื่อมีอิทธิพลอย่างมากต่อแนวความคิด ความเชื่อ เจตคติ และค่านิยมของทุกเพศทุกวัย และมีการแพร่หลายไปอย่างรวดเร็ว จากการวิจัยจะเห็นได้ว่าสื่อส่วนใหญ่ที่เด็กได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศก็คือ กลุ่มเพื่อน ภาพยนตร์และวีซีดีที่คิดเป็นร้อยละ 38.9 30.9 และ 30.1 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นสื่อที่มีอยู่แพร่หลายตามบ้านทั่วไป โดยเฉพาะวีซีดีเป็นสื่อที่ควบคุมได้ค่อนข้างยากและมีเนื้อหาเป็นไปในแนวทางที่ไม่เหมาะสม แต่สามารถหาซื้อได้ง่ายและราคาไม่แพง ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของดวงฤทัย พงศ์ไพฑูริย์ ที่พบว่าวัยรุ่นจะเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากเพื่อนมากที่สุดอาจจะเป็นเพราะวัยรุ่นอยู่ในช่วง เป็นช่วงเวลาที่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน⁽⁶⁹⁾ และต้องการอิสระจากพ่อแม่ ครอบครัวและกฎระเบียบ โดยจะรับอิทธิพลจากเพื่อนอย่างมาก ทั้งทางด้านพฤติกรรม การแต่งกาย กริยาท่าทางและคำพูดแปลกๆรวมทั้งเริ่มให้ความสำคัญและความสนใจกับเพื่อนต่างเพศมากขึ้น⁽⁹⁾ จากการศึกษาของอังสนา บุญธรรม⁽⁷⁰⁾ พบว่า

และต้องการอิสระจากพ่อแม่ ครอบครัวและกฎระเบียบ โดยจะรับอิทธิพลจากเพื่อนอย่างมาก ทั้งทางด้านพฤติกรรม การแต่งกาย กิริยาท่าทางและคำพูดแปลกๆรวมทั้งเริ่มให้ความสำคัญและความสนใจกับเพื่อนต่างเพศมากขึ้น⁽⁹⁾ จากการศึกษาของอังสนา บุญธรรม⁽⁷⁰⁾ พบว่าการอ่านหนังสือโป๊หรือหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ การดูเทปโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ได้

รูปแบบการเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องเพศ นักเรียนมีรูปแบบการเลี้ยงดูต่างกันมีความรู้ต่อเรื่องเพศแตกต่างกันโดยพบว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความรู้ต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบใช้อำนาจควบคุม แบบปล่อยปละละเลยและแบบรักและตามใจตามลำดับ ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เป็นสถาบันแห่งแรกที่ได้ให้การอบรมเลี้ยงดูวางรากฐานในการพัฒนาบุคลิกภาพ ทักษะคิด อุปนิสัย⁽⁶⁵⁾ การเลี้ยงดูลูกแบบประชาธิปไตยมีการตัดสินใจวางแผนปัญหาร่วมกัน บิดามารดามีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการเลี้ยงดูและรู้จักผ่อนสั้นผ่อนยาว จะทำให้บุตรเชื่อมั่นในตนเองและมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ รู้จักให้อภัย จะทำให้เด็กเติบโตขึ้นอย่างมีจริยธรรม ส่วนการเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม อำนาจสิทธิ์ขาดส่วนใหญ่ในบ้านอยู่ที่บิดาและมารดา เด็กจะไม่มีเชื่อมั่นในตนเอง ส่วนหนึ่งความคิดและค่านิยมจะถูกครอบงำโดยครอบครัว บิดามารดามักจะคอยดูแลบุตรอย่างใกล้ชิดคิดว่าปฏิบัติตามสิ่งที่บิดามารดาต้องการหรือไม่ จะได้ผลดีในวัยเด็กเล็กและวัยรุ่นตอนต้น เนื่องจากจะทำให้เด็กมีความซื่อสัตย์ มีสัมมาคารวะ แต่เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลางควรมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเลี้ยงดู⁽³⁾ซึ่งจะพบว่าเมื่อเด็กได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม บิดามารดาจะต้องมีเวลาเพื่อจะควบคุมอย่างใกล้ชิดรวมไปถึงการสอดส่องดูแลความประพฤติ ถ้าบิดามารดามีความรู้และทัศนคติที่ดีและถูกต้องก็จะมีอิทธิพลถ่ายทอดไปสู่ลูกด้วยเช่นกัน

3. ปัจจัยด้านครอบครัว คือ แหล่งความรู้เรื่องเพศของบิดามารดา ซึ่งประกอบไปด้วยนิตยสารและสื่อต่าง ๆ บิดามารดา จะเห็นได้ว่า สื่อสารมวลชนจะมีส่วนทั้งในด้านความรู้ของวัยรุ่นและของผู้ปกครอง เป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดการแพร่ขยายความรู้ความเข้าใจซึ่งให้ผลได้ในทางบวกและทางลบ

วิธีการสอนเรื่องเพศ นักเรียนที่บิดามารดามีวิธีการสอนเรื่องเพศแตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศ โดยพบว่า นักเรียนที่บิดามารดามีวิธีการสอนเรื่องเพศทางอ้อมมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่า นักเรียนที่บิดามารดามีวิธีการสอนทางตรง เสาวคนธ์ วีระศิริ⁽⁷¹⁾ กล่าวถึงการสื่อสารพูดคุยเรื่องเพศกับบุตร บิดามารดาจะหลีกเลี่ยงไม่กล่าวถึงเรื่องเพศโดยตรง

อาจอธิบายได้ว่าวิธีการสอนเรื่องเพศของครอบครัวที่มีบุตรวัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอนในทางอ้อม อาจเนื่องด้วยขนบธรรมเนียมประเพณี และประเพณีของคนไทยที่คิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่น่าอาย อาย ลามก ไม่ถูกต้อง และการมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการสอนเรื่องเพศ เช่น หากสอนเรื่องเพศจะเป็นการชี้แนะให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศ จึงส่งผลให้บิดามารดาขาดความมั่นใจ ไม่กล้าที่จะสอนเรื่องเพศแบบเปิดเผยเช่นเรื่องอื่นทั่วไป จึงทำให้ครอบครัวส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนโดยทางอ้อม ซึ่งในการสอนเรื่องเพศนอกจากเนื้อหา ที่จะนำไปสอนจะมีความสำคัญแล้ววิธีการสอนนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งพอกับเนื้อหาที่สอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ จากการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศโดยวิธีการสอนที่ต่างกันการสอนทางอ้อมมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่า อาจเนื่องมาจากการที่ผู้ปกครองมีการสอนโดยวิธีนี้บ่อยๆส่วนหนึ่งจึงช่วยเพิ่มความรู้ให้กับวัยรุ่นได้

ระดับการศึกษาของบิดามารดา โดยพบว่านักเรียนที่ครอบครัวที่พ่อแม่ มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่ครอบครัวที่บิดามารดา มีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา อนุปริญญา ปริญญาตรี ไม่ได้รับการศึกษาตามลำดับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสมุทรปราการ ที่บิดามารดามีการศึกษาแตกต่างกัน ความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน จากการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดา มีการศึกษาความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์⁽⁴⁴⁾ ที่ทำการศึกษารื่อง ความรู้และเจตคติและประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศระดับปานกลางทั้งหมด โดยกลุ่มบิดาและมารดาที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษามีทัศนคติต่อเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน แต่ผลการวิจัยในครั้งนี้พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย ความรู้เรื่องเพศของนักเรียน ทำให้ทราบว่า นักเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีจะมีความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศมากกว่า นักเรียนที่มีบิดามารดามีการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและนักเรียนที่มีบิดามารดาที่มีระดับการศึกษา ในระดับมัธยมศึกษา มีความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศมากกว่า นักเรียนที่มีบิดามารดา มีการศึกษาระดับประถมศึกษา และนักเรียนที่ไม่ได้รับการศึกษาตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่มีบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า ให้ความรู้เรื่องเพศที่ถูกต้องมากกว่า แต่โดยรวมแล้วนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีบิดามารดา มีการศึกษาที่ต่างกัน มีความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกันอาจเป็นเพราะสภาพสังคม และเศรษฐกิจของไทยในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ทำให้ครอบครัวมีบทบาทต่อการเรียนของเด็กน้อยลงกว่า

สมัยก่อน สังคมไทยในปัจจุบัน มีตัวแทนของการถ่ายทอดกระบวนการกล่อมเกลாதง สังคม (Socialization) อื่นๆ เช่น กลุ่มเพื่อน โรงเรียน มหาวิทยาลัย สื่อมวลชน และกลุ่มอื่นๆในสังคม ซึ่งเด็กจะไปเกี่ยวข้องด้วย

ความรู้เรื่องเพศ นักเรียนที่บิดามารดามีความรู้เรื่องเพศต่างกัน มีค่าเฉลี่ย คะแนนความรู้เรื่องเพศ โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดามีความรู้เรื่องเพศในระดับปานกลางมี ค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่บิดามารดามีความรู้เรื่องเพศในระดับสูงและระดับต่ำ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้ปกครองที่มีความรู้เรื่องเพศในระดับปานกลางมีอยู่เป็นจำนวน มากทำให้การสอนเรื่องเพศมีมากกว่าจึงส่งผลต่อค่าเฉลี่ยความรู้และทัศนคติต่อเรื่องเพศของเด็ก การสอนเพศศึกษามีความมุ่งหมายที่สำคัญคือเพื่อให้เด็กมีความรู้ ความเข้าใจ เจตคติและ ความรู้สึกที่ดีในเรื่องเพศ การสอนควรสอนให้ตรงกับความต้องการและความสนใจของเด็ก รวมไปถึงท่าทีและบุคลิกภาพของผู้สอน เพื่อให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจ และเจตคติที่ดีในเรื่องเพศที่ เหมาะสมและถูกต้อง

ทัศนคติในการสอนเรื่องเพศ นักเรียนที่บิดามารดามีทัศนคติในการสอนเรื่องเพศ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดามีทัศนคติในการ สอนเรื่องเพศในระดับไม่ดีมีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่มีทัศนคติในการสอนเรื่องเพศ ระดับปานกลางและระดับไม่ดีตามลำดับ วันทนี วาสิกสิน⁽⁷²⁾ ก่อนที่บิดา มารดาจะถ่ายทอด ความรู้ในเรื่องเพศให้แก่บุตรได้นั้น นอกจากบิดามารดาต้องเตรียมความพร้อมในด้านความรู้ที่ ถูกต้อง ยังประกอบกับการมีทัศนคติที่ดีต่อเรื่องเพศ ซึ่งในสภาวะปัจจุบันทัศนคติในการสอนเรื่อง เพศของบิดามารดาอาจจะมีค่าสำคัญแต่มีองค์ประกอบอื่นๆเข้ามามีส่วนร่วมมากมายเช่น สื่อมวลชน กลุ่มเพื่อน ทำให้การรับรู้ข่าวสารเรื่องเพศมิได้จากหลายทางซึ่งส่งผลต่อการเพิ่มพูน ความรู้เรื่องเพศอีกด้วย

ปัจจัยที่มีเกี่ยวข้องกับกับทัศนคติต่อเรื่องเพศ

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

อายุ นักเรียนที่มีอายุต่างกันมีค่าคะแนนเฉลี่ย ทัศนคติต่อเรื่องเพศต่างกัน วิลเลียม ดี บรูคส์⁽⁶⁴⁾ อ่างในปรมะ สตะเวทิน คนที่ต่างรุ่นกัน มีประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกัน ด้วย จึงทำให้ทัศนคติของคนต่างรุ่นต่างวัยไม่เหมือนกัน จึงอาจกล่าวได้ว่า การที่วัยรุ่นที่มีอายุ ต่างกันมีทัศนคติต่อการสอนและการพูดคุยต่อเรื่องเพศแตกต่างกันนั้น อาจเป็นเพราะความ ต่างวัย ซึ่งส่งผลให้บุคคลแต่ละคน มีประสบการณ์การเรียนรู้ มุมมองและทัศนคติต่อการพูดคุย เกี่ยวกับเรื่องเพศแตกต่างกัน จากการวิจัยพบว่าเด็กที่มีอายุมากกว่า 15 ปีมีทัศนคติต่อเรื่องเพศ

ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า โดยจะมีทัศนคติอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่าอยู่ในช่วงวัยที่อายุน้อย มักจะมองโลกในแง่ดีกว่า มีความคิดเสรีกว่า การที่จะโน้มน้าวหรือเปลี่ยนพฤติกรรมย่อมเป็นไปได้ง่ายกว่า

ระดับการศึกษา นักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกั้มีค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศต่างกัน ความรู้เป็นปัจจัยที่สำคัญอีกอันหนึ่งที่มีอิทธิพล คนที่ได้รับการศึกษาในระดับที่ต่างกัน จึงย่อมมีความรู้สึกนึกคิด อุดมการณ์และความต้องการที่ต่างกัน ประกอบกับการมีประสบการณ์ การแสวงหาข่าวสารเรื่องเพศที่ต่างกันเป็นบ่อเกิดของทัศนคติที่ต่างกัน จากการวิจัยของดวงฤทัย พงศ์ไพฑูรย์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาแตกต่างกัน โดยการศึกษาหรือความรู้ (Knowledge) เป็นปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งของผู้รับสาร คนที่ได้รับการศึกษาในระดับที่ต่างกัน ในยุคสมัยที่ต่างกัน ในระบบการศึกษาที่ต่างกัน ย่อมมีความรู้สึกนึกคิด อุดมการณ์และความต้องการที่แตกต่างกันออกไป

ระดับผลการเรียน นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนต่างกั้มีค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศต่างกัน จากการศึกษาของดวงเดือน มูลประดับ⁽⁷³⁾ ระดับการศึกษาเป็นเครื่องบอกระดับความรู้ ประสบการณ์การเรียนรู้ของแต่ละบุคคล และมีผลต่อความคิด ความเชื่อ ความเชื่อตลอดจนพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งจากการวิจัยพบว่า เด็กที่มีระดับผลการเรียนในระดับดี และดีมากจะมีผลต่อค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศ

ค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหาร นักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารต่างกั้มีค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศต่างกัน มีทัศนคติเรื่องเพศแตกต่างกั้กับนักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารเป็นค่าของใช้ส่วนตัว ค่าใช้จ่ายที่ได้รับเป็นเครื่องชี้บ่งสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม ที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตในด้านการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคล การที่วัยรุ่นมีรายได้มากพออาจทำให้วัยรุ่นนารายได้ไปใช้ประโยชน์ไปใช้ในทางฟุ่มเฟือยหรือมีการใช้จ่ายในทางที่ผิด โดยเด็กที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารเป็นค่าเครื่องแต่งกาย ค่าทำรายงาน จะมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศสูงกว่านักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายนอกเหนือจากค่าอาหารเป็นค่าใช้จ่ายอย่างอื่น ซึ่งจะพบว่าวัยรุ่นเริ่มมีความสนใจเพื่อนต่างเพศ ทำให้มีการแต่งกายเพื่อดึงดูดความสนใจ และมีการแต่งกายเลียนแบบกลุ่มเพื่อนและอิทธิพลจากสื่อมวลชนเช่น ดารา นักร้อง ทำให้บางครั้งการแต่งกายขาดความถูกต้องเหมาะสม และถูกต้องตามกาลเทศะ และบางครั้งการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมนำมาสู่พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมด้วยเช่นกัน

2. ปัจจัยด้านสังคม คือ ลักษณะของเพื่อนสนิทที่คบ เพื่อนต่างเพศและเพื่อนเพศเดียวกัน เพื่อนต่างโรงเรียน เพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพล ต่อการเสริมสร้างค่านิยม ลักษณะนิสัย ตลอดจนพฤติกรรมของวัยรุ่น จากการศึกษาของ จรรยา เศรษฐบุตร⁽⁷⁴⁾ เกี่ยวกับอิทธิพล ในด้านค่านิยมของวัยรุ่นหญิง พบว่าตัวแปรด้านเพื่อนมีอิทธิพลมากที่สุด ต่อค่านิยมด้านเพศ โดยเฉพาะจากการวิจัยพบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ค่านิยมจากเพื่อนทั้งทางด้านกาย การแต่งกาย ทัศนคติ รวมไปถึงการเลียนแบบสื่อต่างๆบางครั้งทำให้มีการแสดงออกที่ผิดไปจากค่านิยมของวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดั้งเดิม เกศินี จุฑาวิจิตร⁽⁷⁵⁾ กล่าวว่า กลุ่มที่เป็นวัยรุ่นมักจะทำให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมาก นั้นการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศจากเพื่อน จึงมีความสำคัญต่อทัศนคติและการสอนเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น

กิจกรรมที่ทำกับกลุ่มเพื่อนที่มีความสัมพันธ์ที่ ประกอบด้วย การนัดทานข้าว การเที่ยวห้าง การนั่งรถเที่ยวและการฟังเพลง ในวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความต้องการอย่างแรงในการที่จะเป็นที่ยอมรับนับถือของเพื่อนและบุคคลในสังคม วัยรุ่นส่วนใหญ่จึงใช้เวลาทำกิจกรรมอยู่กับกลุ่มเพื่อน ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างค่านิยม ลักษณะนิสัย ตลอดจนพฤติกรรมของวัยรุ่นได้เป็นอย่างมาก ถ้ากลุ่มเพื่อนที่คบมีการทำกิจกรรมอะไรก็ยิ่งมีส่วนทำให้วัยรุ่นได้ซึมซับค่านิยมและคล้อยตามได้มากยิ่งขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการต้องการความเป็นอิสระ ทำให้วัยรุ่นมีการออกไปทำกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อนมากขึ้น การฟังคำสั่งหรือการเชื่อฟังลดน้อยลง ซึ่งเมื่อดูจากผลการวิจัยกลับพบว่าการได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศจากคนในครอบครัวกลับมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศสูงกว่าการได้รับข่าวสารเรื่องเพศจากแหล่งอื่นๆ

แหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ จะประกอบด้วย นิตยสาร รายการวิทยุ โทรทัศน์ สื่อโฆษณา กลุ่มเพื่อน ครูอาจารย์ การได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศจากคนในครอบครัวและจากหนังสือพิมพ์ มีค่าความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อเรื่องเพศ อิทธิพลของสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุ ฯลฯ ซึ่งได้เผยแพร่ความรู้เรื่องเพศอย่างกว้างขวาง ทำให้นักเรียนได้รับความรู้เรื่องเพศอย่างทั้งถึงเท่าเทียมกัน ต่างจากผลงานวิจัยของเทพนม เมืองแมน⁽⁷⁶⁾ พิชัย ผดุงรัตน์⁽⁷⁷⁾ และ อาภาพร สุขาวค์⁽³⁹⁾ ที่พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ได้รับความรู้เรื่องเพศ จากหนังสือพิมพ์ ปัจจุบันอิทธิพลของสื่อมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมต่างๆ โดยเฉพาะสื่อที่มีเนื้อหาทางด้านเพศไม่ว่าจะนำเสนอทางตรง หรืออยู่ในรูปที่แฝงออกมา ล้วนแต่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นที่สนใจเรื่องเพศมาก ก็จะมีการแสดงออกทางด้านเพศตามสื่อที่ได้รับ

รูปแบบการเลี้ยงดู โดยพบว่า นักเรียนที่ครอบครัวมีการเลี้ยงดูแบบ
 ประชาธิปไตย และ แบบใช้อำนาจควบคุม มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่า นักเรียนที่อยู่ใน
 ในครอบครัวที่มีการเลี้ยงดูแบบรักและตามใจ ครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญมากต่อระบบ
 พัฒนาการทางร่างกาย และจิตใจของเด็ก ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันย่อมมีผลต่อ
 พฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันด้วย การศึกษาของ Miller และคณะ อ่างใน ปีวีณา สายสูง
 (78) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่บิดามารดา มีความอิสระในการอบรมเลี้ยงดูมีพฤติกรรมปล่อย
 ตัวทางเพศมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มวัยรุ่นที่รับรู้ว่ามีบิดามารดามาก ส่วนที่มีพฤติกรรมปล่อย
 ตัวทางเพศสัมพันธ์น้อยที่สุด คือ กลุ่มวัยรุ่นที่รับรู้ว่ามีบิดามารดาที่มีความเข้มงวดปานกลาง

3. ปัจจัยด้านครอบครัว คือ แหล่งความรู้เรื่องเพศของบิดามารดา อย่างนิตยสาร
 ระดับการศึกษาของบิดามารดา ลักษณะการพักอาศัย การสอนเรื่องเพศของบิดามารดา
 วิธีการสอนเรื่องเพศในครอบครัว

ระดับการศึกษาของพ่อแม่ โดยพบว่า นักเรียนที่ครอบครัวที่พ่อแม่มีระดับ
 การศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่ครอบครัวที่บิดามารดามีระดับ
 การศึกษาระดับ มัธยมศึกษา อนุปริญญา ปริญญาตรี ไม่ได้ได้รับการศึกษาตามลำดับ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสมุทรปราการ ที่บิดามารดามีการศึกษาแตกต่างกัน
 ความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดามีการศึกษาความรู้เรื่อง
 เพศไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์⁽⁴⁴⁾ ที่ทำการศึกษารวบรวม
 ความรู้และเจตคติและประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ใน
 กรุงเทพมหานคร ที่พบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดามีระดับการศึกษาต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับ
 เรื่องเพศระดับปานกลางทั้งหมด โดยกลุ่มบิดาและมารดาที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและ
 ประถมศึกษาไม่แตกต่างกัน แต่ผลการวิจัยในครั้งนี้ พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย ความรู้เรื่อง
 เพศของนักเรียน ทำให้ทราบว่า นักเรียนที่บิดามารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีจะมีความรู้
 ความเข้าใจเรื่องเพศมากกว่า นักเรียนที่มีบิดามารดา มีการศึกษาระดับอาชีวศึกษาและ
 นักเรียนที่มีบิดามารดาที่มีระดับการศึกษา ในระดับมัธยมศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศ
 มากกว่า นักเรียนที่มีบิดามารดามีการศึกษาระดับประถมศึกษา และนักเรียนที่ไม่ได้รับ
 การศึกษาตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่มีบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า
 ให้ความรู้เรื่องเพศที่ถูกต้องมากกว่า แต่โดยรวมแล้วนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีบิดา
 มารดา มีการศึกษาที่ต่างกัน มีความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกันอาจเป็นเพราะสภาพสังคม และ
 เศรษฐกิจของไทยในปัจจุบัน ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ทำให้ครอบครัวมีบทบาทต่อการ

เรียนของเด็กน้อยลงกว่าสมัยก่อน สังคมไทยในปัจจุบัน มีตัวแทนของการถ่ายทอดกระบวนการ กล่อมเกลாதงสังคม (Socialization) อื่นๆ เช่น กลุ่มเพื่อน โรงเรียน มหาวิทยาลัย สื่อมวลชน และกลุ่มอื่นๆในสังคมซึ่งเด็กจะไปเกี่ยวข้องด้วย

ลักษณะการพักอาศัยของครอบครัว นักเรียนที่มีการอยู่อาศัยรวมกันของ ครอบครัวต่างกันมีทัศนคติต่อเรื่องเพศแตกต่างกัน โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดาแยกออกไป และบุตรอาศัยอยู่รวมกับญาติมีทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่บิดามารดาและบุตรอยู่รวมกับ ญาติ บิดามารดาบุคคลใดบุคคลหนึ่งแยกออกไป อยู่รวมกับบุตรบิดามารดาและลูกอยู่ด้วยกัน จากการศึกษารวบรวม วุฒิประสิทธิ์⁽⁴⁴⁾ นักเรียนที่บิดามารดาเป็นผู้เลี้ยงดู และกลุ่มที่บิดากับ ญาติเป็นผู้เลี้ยงดู มีความรู้เรื่องเพศ ปานกลางและมีเจตคติเชิงบวก ความรู้และเจตคติของแต่ละ กลุ่มนี้ไม่แตกต่างกัน

การอบรมสั่งสอนเรื่องเพศในครอบครัว นักเรียนที่มีการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศใน ครอบครัวต่างกัน โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดาให้การสอนเรื่องเพศในครอบครัวลักษณะปาน กลางนักเรียนมีทัศนคติต่อเรื่องเพศดีกว่านักเรียนที่บิดามารดาสอนเรื่องเพศในระดับสูง และระดับ ต่ำตามลำดับ วัยรุ่นเป็นวัยที่เด็กเริ่มมีความรู้สึกทางเพศ เริ่มสนใจเพศตรงข้ามทำให้วัยรุ่น ต้องการความรู้คำแนะนำในการปรับตัวทางเพศที่เหมาะสม⁽¹²⁾ และปัจจัยประการหนึ่งที่มีอิทธิพล ต่อความรู้ ความเชื่อ ทัศนคติ และพฤติกรรมในเรื่องเพศของมนุษย์ ก็คือ การอบรมสั่งสอนเรื่อง เพศในครอบครัว⁽⁶⁷⁾ ดังนั้นวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมสั่งสอนในเรื่องเพศจากบิดามารดา โอกาสที่ จะได้รับการปลูกฝัง ชัดเจนพฤติกรรมทางเพศไปในทางที่ถูกต้องเหมาะสมย่อมมีโอกาสมากกว่า

วิธีการสอนเรื่องเพศในครอบครัวนักเรียนที่บิดามารดา มีวิธีการสอนเรื่องเพศ แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อเรื่องเพศแตกต่างกัน โดยพบว่านักเรียนที่บิดามารดาวิธีการสอน เรื่องเพศทางอ้อม มีค่าเฉลี่ยความรู้เรื่องเพศสูงกว่านักเรียน ที่บิดามารดาที่มีวิธีการสอน ทางตรง เสาวคนธ์ วีระศิริ⁽⁷¹⁾ กล่าวถึงการสื่อสารพูดคุยเรื่องเพศกับบุตร บิดามารดาจะ หลีกเลี่ยงไม่กล่าวถึงเรื่องเพศโดยตรง อาจอธิบายได้ว่าวิธีการสอนเรื่องเพศของครอบครัวที่มีบุตร วัยรุ่นส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอนในทางอ้อม อาจเนื่องด้วยขนบธรรมเนียมประเพณีและประเพณีของ คนไทยที่คิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่น่าอับอาย ลามก ไม่ถูกต้อง และการมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อ การสอนเรื่องเพศ เช่น หากสอนเรื่องเพศจะเป็นการชี้แนะเกี่ยวกับเรื่องเพศแก่เด็ก จึงส่งผลให้ บิดามารดาขาดความมั่นใจ ไม่กล้าที่จะสอนเรื่องเพศแบบเปิดเผยเช่นเรื่องอื่นทั่วไป จึงทำให้ ครอบครัวส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนโดยทางอ้อม ซึ่งในการสอนเรื่องเพศนอกจากเนื้อหาที่จะ

นำไปสอนจะมีความสำคัญแล้ววิธีการสอนนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง พอๆกับเนื้อหาที่สอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ⁽⁶⁷⁾

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยดังต่อไปนี้ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน ระดับผลการเรียน การหารายได้พิเศษ การอบรมเลี้ยงดู การอบรมสั่งสอนเรื่องเพศในครอบครัว วิธีการสอนเรื่องเพศในครอบครัว ลักษณะที่พกอาศัย การทำกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อน ลักษณะของกิจกรรมที่ทำกับกลุ่มเพื่อนเกี่ยวข้องกับความรู้และทัศนคติต่อเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยอาจช่วยส่งเสริม สนับสนุนช่วยเหลือให้มีความและทัศนคติที่ดีและถูกต้องต่อเรื่องเพศได้ดังนี้

1. โรงเรียนควรจัดให้มีรูปแบบการให้ความรู้เรื่องเพศแก่เด็ก ที่เหมาะสมตามวัย และถูกต้องตามข้อเท็จจริง อาจเป็นการสอนแบบมีส่วนร่วมของนักเรียน หรือเป็นรูปแบบการสอนที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นของนักเรียนจากความรู้ความเข้าใจที่นักเรียนมีและสิ่งที่คุณเรียนต้องการเรียนรู้ตามความเหมาะสม อาจมีการจัดกิจกรรมเสริมนอกหลักสูตรเพื่อความรู้ความเข้าใจในการนำไปปฏิบัติที่ถูกต้องของนักเรียน

2. ครอบครัวควรมีส่วนร่วมที่สำคัญในการให้ความรู้ที่ นอกเหนือจากที่นักเรียนได้รับจากโรงเรียน อาจจะมีการทำกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว เช่น การพูดคุยถึงเรื่องข่าวสารเรื่องเพศ ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่บุตรได้รับรู้มา อาจจะเป็นเกี่ยวกับรูปแบบการให้ความรู้กับบุตรที่เหมาะสมกับช่วงวัยของบุตร โดยบิดามารดาควรต้องมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องทัศนคติและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุตร ส่วนหนึ่งครอบครัวกับโรงเรียนอาจต้องมีการร่วมมือกันในการสร้างโปรแกรมการมีส่วนร่วมในการให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศแก่นักเรียน

3. สื่อมวลชน ควรมีการควบคุมการเผยแพร่ การซื้อขายสื่อที่มีเนื้อหาช่วยยู่ทางเพศ เพราะส่วนหนึ่งเด็กสามารถที่จะซื้อหาสื่อพวกนี้ได้ง่ายและราคาไม่แพง รวมไปถึงการควบคุมที่ยังมีน้อยอยู่มาก

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมถึงความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องระหว่างความรู้ ทัศนคติที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเด็กนักเรียน

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมกับการพัฒนาทางด้านความรู้และทัศนคติต่อเรื่องเพศของนักเรียน

3. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในด้านปัจจัยที่เกี่ยวกับความรู้ และทัศนคติต่อเรื่องเพศในด้านอื่น ๆ ซึ่งรวมไปถึงการพัฒนาการศึกษาในระดับชั้นที่ต่าง ๆ กัน เพื่อหาข้อมูลนำไปใช้ในการส่งเสริมบุคลิกภาพและการปฏิบัติตนที่ถูกต้องเหมาะสมของเด็กต่อไป

4. ควรมีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของความรู้ กับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หรือทัศนคติกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ